

om allmän pensionsförsäkring m. m. skall erhålla följande lydelse:

Ordföranden och ledamöterna skola för sin inställelse vid sammanträdena åtnjuta ersättning, den förre av staten och de senare av kommunen med belopp, som för ordföranden bestämmes av Konungens befallningshavande och för ledamöterna av kommunen.

Eventuellt erforderliga redaktionella förändringar torde benäget verkställas av särskilda utskottet.

Stockholm den 14 april 1913.

D. Persson i Tällberg.

Nr 308.

Av herr **Källman**, *i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om allmän pensionsförsäkring m. m.*

I såväl ålderdomsförsäkringskommitténs förslag som i Kungl. Maj:ts nu framlagda proposition nr 126 förutses att de belopp som utgå till de försäkrade såsom avgifts- och tilläggs pensioner icke äro tillräckliga som existensminimum på dyrare orter, och fördenskull har sådan kommun medgivits rätt att lämna tillskott inom ramen av 150 kronor för man och 125 kronor för kvinna, utan att detta betraktas som fattigvård. Endast under förutsättning av att dylika kommuner begagna denna rätt, torde det bliva möjligt för där boende pensionärer att undslippa fattigvårdens hjälp med därav för den hjälpte följande diskvalificerande verkningar. Det är också enligt min mening förslaget största — för att icke säga allra största — förtjänst, att så många människor som möjligt göres oberoende av fattigvården.

Då man sålunda i Kungl. Maj:ts förslag, liksom tidigare i kommitténs, sökt undvika sammanblandning emellan pensionering och fattigvård, förefaller det märkvärdigt att för utdelande av det kommunala

tillskottet *fattigvårdsförordningens hemortsrättsbestämmelser* lagts till grund, så att endast den kommun »till vilken pensionstagaren i *fattigvårdshänseende hör*», har rätt att bevilja ifrågavarande tillskott.

Det inträffar ganska ofta att redbara och i allo oförvitliga personer till följd av att de åtnjutit med fattigvård likställd sjukvård icke lyckats förvärva hemortsrätt i vistelse- eller mantalsskrivningskommunen, oaktat de där varit bosatta i många år. Om den kommun, där dylika personer äro boende, beslutar, att kommunalt tillskott skall utgå, undantages från denna förmån den eller de, som icke därstädes lyckats förvärva hemortsrätt.

Däremot får kommunen jämlikt 10 § för dylika personer betala sin andel för tilläggs pensionen.

Dylik från förmånen av kommunalt tillskott undantagen pensionär, som sannolikt på grund av olika skäl icke önskar lämna den kommun där han bor, har då att välja emellan, antingen att flytta till den kommun där han bibehållit sin hemortsrätt, eller också vara utan det behöfliga tillskottet i en otillräcklig pension.

Söker han fattigvård — som ej kan sökas annorstädes än i vistelsekommunen — avslås begäran därom, ty genom att han uppbär pension, (vore det blott understöd jämlikt 33 §), kan ej påstås att egna medel saknas; alltså kan ej beviljad fattigvård lagligen utsökas från hemortskommunen. Hur det skall förfaras i sådana fall där process pågår om vederbörande pensionärs hemortsrätt, vilka processer oftast draga flera år, har jag synnerligen svårt att förstå.

För industrikommuner eller andra kommuner med mera rörlig befolkning, kommer här ifrågavarande bestämmelse att vålla stor oreda och mycket besvär. Av dem som i min kommun för närvarande åtnjuta *bidrag* till sin försörjning från fattigvården — sålunda blivande pensionärer — ha 8 st. hemortsrätt i Stockholms stad, 4 st. i Solna, 3 st. i Bromma och 1 i Sånge i Stockholms län, 1 i Uppsala stad, 1 i Gellivare, 1 i Nyed i Värmlands län, 1 i Hernösand, 1 i Valbo i Gävleborgs län och 1 i Ytter-Gran i Uppsala län. Summa 22 stycken. Om 14 av dessa personers hemortsrätt processas för närvarande. De flesta mål äro mer än 2 år gamla, och ännu är ovisst när utslag faller. Beträffande 1 mål äro nära 5 år förflutna sedan ersättningstalan väcktes. Samtliga dessa understödstagare äro sådana vilka förut sökt efter förmåga ärligen försörja sig, men särskilt beträffande de 14, om vilka process pågår, är det ändock ingen kommun som, då det gäller kommunalt tillskott, vill och ej heller behöver kännas vid dem.

Det förefaller mig som om här påtalade olägenheter äro så pass allvarliga, att något bör göras för att åstadkomma ändring i § 11 i förevarande förslag till lag.

Svenska fattigvårdsförbundets arbetsutskott har anfört åtskilliga skäl för ändring härutinnan. Då emellertid dess skrivelse bifogas propositionen som bilaga, vill jag ej upprepa vad där anföres, utan ber få hänvisa till sid. 10, 11 och 12 i nämnda bilaga.

För att undanröja de missförhållanden i förevarande avseende, som ett bifall till Kungl. Maj:ts förslag § 11 skulle medföra, förefaller det mig, som det vore tillräckligt att här låta mantalsskrivningskommunen vara den, som hade rätt att besluta om kommunalt tillskott för inom kommunen mantalsskrivna pensionärer.

I anslutning härtill hemställes, att § 11 måtte erhålla följande lydelse:

§ 11.

Finnes på grund — — — — —
 — — — — — äger den kommun, där pensionstagaren
 för *löpande året mantalsskrivits*, att, därest han förut sökt
 efter förmåga ärligen försörja sig, till hans pension
 lämna ett tillskott, vilket förty icke skall anses som
 fattigvård.

Sådant pensionstillskott — — — — —
 — — — — — eller indragas.

Stockholm den 12 april 1913.

G. W. Källman.

I motionen instämma:

Carl O. Strid.

J. A. Wallin.

Axel Sterne.

Adolf Molin, Södertälje.

Per Henning Sjöblom.